

Pracovní list

Egon Hostovský: Dům bez pána

[In Egon Hostovský: Dům bez pána / Půlnoční pacient,
Praha – Brno, Host 2018, s. 38–39]

V pokoji je šero, ticho a chladno. Oknem je vidět lípy na našem dvoře a daleko za nimi zelený svah kopce a les. Stále tam bezděky obracím oči, k bílé točité cestě, k první cestě do světa, kterou jsem spatřil.

V tomto pokoji jsem se narodil.

„Co ty tomu říkáš, teto, že tě odtud chce Ervín vystěhovat?“

Pokrčila rameny.

„Ervín ví nejlépe, co je třeba podniknout. Chci, aby se s vámi ještě poradil. Nesmíte se na něho hněvat, má se mnou a s Hedou jenom starosti a trápení. To se ví, kdyby žil tatínek...“

„Já myslím, že by nám tatínek tuze nepomohl, jakživ se nestaral o takové maličkosti, jako jsou peníze!“

„Tatínek vždycky věděl, co dělá, jenomže mu nebylo dopřáno, aby nám všechno dopověděl!“

Řekla to chvatně, nesměle a vyčítavým tónem a hezkou chvíli ještě příkyvovala svým slovům. Teta Bedřiška zvolna odvažuje každou větu a člověku se zdá, že mu připomíná starosvětské pravdy, napsané v závějích zapomenutého času, v němž umí číst jen ona.

„Věděl, co dělá, a jak dobře věděl! Čím dál jsme od něho, tím víc nám chybí. Někdy si vyčítám, že jsem se nestarala, abychom mu lépe rozuměli. Ale pak si říkávám: měli jsme ho rádi, to stačilo, to je víc než rozumět!“

Poslouchám tetu a hledím oknem k obzoru. Kopec je zalit sluncem, cesta se ztrácí pod temně svítivou kadeří lesa. Tou cestou tatínek rád chodíval. Z tohoto okna jsme ho vyhlíželi. Čtyři svorné dětské hlavy se hluboko vykláněly: „Už jde!“ Mávali jsme a křičeli. „Vidí nás? Vidí!“

Teta se nyní také dívá oknem. Třeba má před očima docela jiný obrázek. Teta Bedřiška jednou... Bylo to ve čtvrtém roce války. Odvedli Ervína. Při posledním obědě před bratrovým odjezdem se tetě pomátl rozum. Znenadání strhla na zem ubrus i s talíři, bušila pěstmi do stolu a křičela: „Proč nic neděláš, Richarde, proč tu sedíš a mlčíš? Necháš ho klidně zabít? Hni sebou přece! Utíkej k hejtmanovi, zná tě! Ať tomu zabrání! Jdi... jdi, kam chceš, všude na tebe dají! Jdi! Nebo už nejsi dočista k ničemu?“ Kousala se do prstů a dupala po zbytcích talířů a sklenic. Otec se tápavě zvedl jako ve snu, vzal nemotorně tetiny spánky do svých rukou a řekl úpěnlivě několik slov. Ztišila se, a pak už jen plakala bez slz. Ach, co to tehdy řekl tetičce? Už si nevzpomenou.

Okruhy analýzy (dle struktury ústní zkoušky státní maturity z češtiny)

I.

→ **zasazení výňatku do kontextu díla**

→ **téma a motiv**

→ **časoprostor**

II.

→ **vypravěč**

→ **postava**

→ **vyprávěcí způsoby**

→ **typy promluv**

III.

→ **jazykové prostředky
a jejich funkce ve výňatku**

IV.

→ **kontext autorovy tvorby**